

Н. Скворцовъ

ДРУЖБА МЕЖДУ ЛЪВЪ И КУЧЕ

Директорътъ на едно африканско дружество Пелетанъ ималъ едно тримесечно лъвче на име Воиръ. Когато лъвчето навършило 8 месеца, близо до неговото помѣщение се окучила една кучка. Новороденитѣ внесли разнообразие въ самотния животъ на лъвчето. То прекарвало день и нощъ при дветѣ кученца. Когато майка имъ се отдѣляла отъ тѣхъ, Воиръ заемалъ нейното мѣсто. Много любопитно било човѣкъ да гледа, колко внимателенъ билъ Воиръ при игритѣ си съ малкитѣ кученца, какъ леко и внимателно ги милвалъ, за да не ги осакати. Кучката ревнувала кученцата отъ Воира, и когато се връщала ръмжелала на него и била сърдита. Лъвчето безропотно си отивало и отстѣпвало мѣстото си на майка имъ.

Наскоро едно отъ дветѣ кученца умрѣло. Тогава Воиръ почналъ да се отнася съ още по-голѣма симпатия къмъ останалото живо. Той му позволявалъ всевъзможни немирства, даже и неприятни, защото кученцето много пжти хапѣло и разкървавявало силния си другаръ.

А кучката старѣяла и отслабвала. Лъвчето все по-често я замѣствало въ ласкитѣ къмъ младия си приятель. И следъ време тѣ станали нераздѣлни, и даже кученцето спѣло между лапитѣ на Воира, притиснато до корема му. „Ако по нѣкоя причина тѣ не бѣха заедно и умишлено раздѣлени, — казва Пелетанъ, — това може да се узнае отъ далечъ по ревътъ на единия и квичението на другия.“

Когато Воиръ порасналъ, Пелетанъ трѣбвало да се раздѣли съ него, защото лъвчето се хвърлило на